

*Fallfrukt
& Stjärnfall*

HANNAH CARIN NOELIUS

Fallfrukt & Stjärnfall
Hannah Carin Noelius

HANNAH CARIN NOELIUS

*Fallfrukt
& Stjärnfall*

om att åldras med värdighet

Ystad, 2016

Av samma författare

Grace Bokförlag, Åkersberga:

Nåden – den kärlek som förvandlar, 1999

Överlåtelse – vägen till helande, 2002

Det helande ljuset – Jesus Kristus, 2004

Fräls oss ifrån ondo. En bok om att välja kärleken, 2005

Vindens väg. En livsberättelse om feminin brustenhet och helande, 2011

Älskade Människa – Impressionistisk vägledning, 2015

Libris förlag, Örebro:

Silentium – helande pågår, 2007

Artéa Förlag, Växjö:

Gud som Älskare – att besvara lidelsefull kärlek och längtan efter förening, 2009

Förlagshuset Siljans Måsar

www.siljansmasar.com

info@siljansmasar.com

ISBN 978-91-88097-27-9

© Hannah Carin Noelius, 2016

Grafisk form: Lilla blå tornet

www.lillablatornet.se

Omslagsfoto: Elena Ray (rättigheter via www.fotosearch.se)

Författarfoto: Åsa Deleau Wiklund

(Fotograf OzDeleau, www.ateljenvidodenplan.se)

Tryck: ScandBook AB, Falun 2016

www.scandbook.se

Till Leos ära

*Livet bestäms av krafter vi inte kan kontrollera.
Det är bestämt för insekter såväl som för stjärnorna.
Människor, växter eller kosmiskt stoff—
vi dansar alla till en mystisk melodi
en fjärran mäsas som spelas av en osynlig blåsare.*

Albert Einstein

Förord

I DEN HÄR BOKEN har jag samlat djupt personliga texter.

De skrevs under en treårsperiod, fram till min sextionde födelsedag.

Den är som en hemlig, icke daterad, dagbok där jag följer och iakttar mig själv medan jag bearbetar inträdet i den ”tredje åldern”. Jag umgås med tankar om vad jag har förverkligat av mig själv och vunnit av visdom. Men jag bearbetar också känslor av tid som jag förspillt; möjligheter och drömmar som gick förlorade. Den mest brännande frågan har alltid handlat om passionens plats i mitt liv. Så också nu. I en önskan om att förstå dess innersta väsen och dess sista utpost i mitt liv, blottar jag obekväma frågor och tvivel på vägen mot ett oant svar.

När manuset ännu var oredigerat fick en god vän till mig förtroendet att läsa det jag hade skrivit. Han lät sig fascineras och gav mig stärkande respons. Han påpekade också att jag gav honom (läsaren) få fästpunkter att hänga upp texterna på i den yttre världen. Han önskade att jag hade låtit honom som läsa-

re bli mer bekant med mig, genom att dela fler ting från både min fysiska, vardagliga värld som min andliga.

Medan jag begrundade hans önskan kom jag att tänka på ett viktigt möte som jag upplevde med en munk för många år sedan. Jag reste i Egypten och besökte Antoniusklostret som ligger i öknen, söder om den väg som förbinder Nildalen med orten Atfih och kuststaden Ras Zafarana, cirka sextio kilometer från Suezviken. Munken som visade oss runt på klostret var en charmerande gammal man. Jag kom att sitta bredvid honom när vi drack te strax före avfärden. Jag frågade honom hur länge han hade varit på klostret. Hans stora leende gled över i ett allvarsamt ansiktsuttryck. Han svarade: ”Det är oartigt att fråga om privata saker.” Jag kände mig högst generad och klumpig. Just då förstod jag inte att min enkla fråga kunde uppfattas som en överträdelse, men kvar blev ändå en uppriktig respekt för hans integritet.

Vid djupare eftertanke gav han mig en ny förståelse för eremitens karaktärsdrag som också finns i mig. Jag är – och vill vara – djupt personlig utan att vara privat. Jag vill blotta inre, kanske allmänmännsliga, beröringspunkter utan att binda upp dig vid mig, som person. Jag vill avstå så många yttre betingelser som möjligt, för att ge dig, som läsare, möjlighet att fritt använda stoffet för att begrunda din egen mognadsprocess.

Jag vill också låta dig bli kvar i din egen fysiska värld; i din egen vardag och verklighet. Jag vill inspirera, men inte vara en modell. Därför utelämnar jag medvetet vardagliga kännetecknen, preferenser, intressen och vanor. Därför namnger jag inte någon, inte ens mina favoritförfattare. Jag nämner i texterna, till exempel, inte vilka länder jag reser till, inte heller vad jag äter till lunch, vilka teveprogram jag tittar på eller vilket klädmärke jag tycker om. Det kan förefalla paradoxalt, men för mig är många vardagliga företeelser mer privata än många av de djupt, personliga frågeställningar och insikter jag delar i boken. Jag är nämligen förvissad om att det finns fler likheter, oss emellan, i dessa ämnen än i vardagliga banaliteter.

Tillika vill jag låta dig bli kvar i din egen andliga värld; i din tro eller i din vetenskapliga syn på livet. I min bok *Vindens väg*, berättade jag ingående om min andliga väg. Min livsåskådning, som inte längre bär någon trosläras namn, låter jag här tindra som fjärran stjärnor på en natthimmel. Det är insikter utan anspråk som glimmar till; ett vetande som inte avser att tränga sig på, men som hälsar dig med vördnad.

Det mest framträdande i min berättelse – att mogna i min i roll som mor och mormor – gäller självklart inte som facit för varje kvinnas självförverkligande, men jag hoppas du kan avläsa den andemening jag avser; den att finna och vandra i de

spår av visdom som leder till ett sammanhang där vi, passionerat, kan ge av vår kärlek och livserfarenhet.

Jag hoppas att du kan känna att jag erbjuder dig samma frihet som jag värnar om för egen del och att det allmänmänskliga lyser lika klart som det aparta i texterna.

I kärlek

Hannah Carin

Tid i träda

JAG VANDRAR ÖVER EN BRO där andra sidan ligger höljd i dimma.

Det är en övergång mellan olika tidsåldrar. Jag är långt ifrån ung men jag är inte heller lastgammal. Dock är det ett faktum att av den utmätta tiden är mer förbrukat än vad jag har kvar.

Spången leder från det som varit till det som ska bli. Jag rör mig sakta i en väntan och i ett slags tomrum mot ett okänt territorium. Jag befinner mig i ett ingenting; som i mellanrummen mellan noter på ett notblad eller som i glappet mellan in- och utandning.

Medan jag går över tidens bro, mot det obekanta, dyker glesa brottstycken upp av det liv som har passerat. Jag vet ännu inte hur mitt livs nedräkning kommer att se ut. Men jag känner att delar av mig är döende, medan andra delar av mig söker pånyttfödelse och upprättelse. Jag har förlorat min fruktbarhet men anar skördetidens rikedomar.

Inom mig råder två stämningar; en är den rofyllda, som bara många levda år och mognad kan ge. Den andra är fylld av det tvivelaktiga som uppstår medan livet övergår från känslan av

expansion till kontraktion – och innan meningen med det avskalade kan skönjas.

Jag vet, att om det gick att läsa hela mitt livs bok nu, både det skrivna och ännu oskrivna, skulle en aldeles självskrivna handling, lika logisk som magisk, framträda. Bortom det som kan verka vara osammanhängande motsättningar förnimmer jag en outgrundlig totalitet. Bortom tvivlen finns en betryggande visshet om att allt är i sin ordning; att allt går planenligt och att bestämmelsen kommer ödet till mötes.

Så som man beskriver i handlingen i *I väntan på Godot* speglar texterna ”tillfälliga nedslag i det ännu obestämda och icke avgjorda. I det finns ändå hoppet. Kanske för att det gör att människan förblir människa.”

DET VILAR EN TYST DRAMATIK över min väntan.

Livet pågår som vanligt omkring mig. Plikter, åtaganden och familjeliv går armkrok med mig genom räckan av vardagar. Jag har flera år kvar till den slutliga reträtten från arbetslivet men strävan efter avancemang och framgång har för länge sedan slutat jäkta mig.

Under ytan är jag underkastad ett avgörande paradigmskifte. Jag talar inte med någon om det som sker. Endast i förtäckta ordalag antyder jag vad jag kontemplerar. Jag umgås i hemlighet med de diametrala perspektiven som råder i mitt inre. Utrannsakar och noterar. Prövar tes och antites.

Jag har samlat sextio år av dagar och nätter på livets radband. Jag har aldrig känt mig så hemma i mig själv som jag gör nu. Samtidigt har jag aldrig förr varit så okänd för mig själv. Jag har mognat till en djupare visdom och trygghet, fastän jag också har blivit mer medveten om en djupt rotad känsla av utanförskap. Jag rör mig i en mittpunkt av integritet men betraktar samtidigt livet från periferin.

En ung, rastlös kvinna i mig gör sig ibland påmind. Hon känner inte igen sig. När jag går på trottoaren och råkar se mig själv reflekterad i ett skyltfönster undrar hon alltid vem det är som går på gatan. Det är jag, inte längre hon. Hon finns i mig men kan aldrig komma tillbaka. Jag saknar inte min ungdom. Men jag saknar hennes passion och hängivenhet.

Jag är den funna och den förlorade. Jag är den levande och den bortgångna i samma väsen. Jag är, samtidigt som jag inte är. Jag vill inte tala med någon. Man skulle tro att jag är deprimerad. Det är jag inte.

Jag är bara tom, stilla och tyst begrundande.

JAG ÄR SOM FALLFRUKT OM HÖSTEN.

Det fanns en tid när jag kände att mina gärningar var viktiga. Jag gav mitt liv för uppgifterna. Det gav många goda skördar.

Men allt det som verkade så angeläget faller nu som mogen frukt till marken. Allt det som var viktigt omsluts sakta av jordens innandöme. Det jag var och det jag gav bryts långsamt ner i livets kompost. Det jag bidrog med har uppslukats i ett osynligt kretslopp. Möjligen har jag *och* det jag har gett av mig själv blivit till spridda minnen i dem jag mötte.

Nyligen brände jag alla pärmar och mappar med mer än tjugo års arbete. De innehöll varje kurs, föreläsning och vägledning jag har hållit. Varje meditativ text jag har skrivit. Jag brände upp manusen till de böcker jag har publicerat, alla idéer, halv-färdiga manus och de resterande, osålda böckerna. Med visst vemod lät jag alla fina tackkort och brev fatta eld.

Det är bara jag kvar. Det är inte mycket, kanske ingenting. Ändå är det mer än någonsin. Jag är i en övergång. Det vilar en tyst dramatik över den här tiden. Jag är inte kvar i det som

var, men jag är inte heller kallad att lämna än. Det är den tredje ålderns mysterium jag skönjer.

Jag vandrar tomhänt i ett heligt vakuum.

DET ÄR PUNKTEN I MIG som ser.

Den betraktar livet; ser mönster och avvikelser alldeles naturligt. Oundvikligen ser jag. Det är min gåva och det är min förbannelse. För det jag ser vill inte alltid vara synligt. Jag vill inte alltid se det jag ser heller.

Med åren förde livserfarenheter och yrkesval med sig förväntningar liknande dem man hade på Pythia, oraklen i Apollons tempel i Delphi för tusentals år sedan. Jag vet det låter grandios, men jag blev den som såg och sade vad jag såg. Jag blev en slags nutida budbärare av ”känn dig själv”; både utifrån det innersta, vackra och sanna som det förfulade, förställda och anpassade. Både utifrån det ljusa och mörka, som utifrån möjligheter och begränsningar. På något sätt blev jag bara den som såg. Det blev så väldigt länge min enda yrkesidentitet och uppgift. Jag hittade inte ut ur den seendes perspektiv. Jag hittade inte ut ur omgivningens projektioner.

Jag har haft det omöjliga yrket, att som terapeut, dag ut och dag in i två decennier, leva avskild i ett rum. Varje minut har

jag varit den seende. I uppgiften har hela min varelse varit tagen i beslag.

Inte för en sekund har jag kunnat vända bort min koncentration från en klient eller en grupp utan att de har lagt märke till det. Med övergivenhetens sår, bristande självkänsla, behovet av uppmärksamhet och omsorg har klienterna mutat in min närvaro och krävt mig till hundra procent.

Det tillhör rollen. Det har varit naturligt. Men det har lämnat mig ett ytterst litet utrymme för oförståndig spontanitet och mänskligt oskick.

Det är kanske inte förrän nu som jag till fullo förstår vidden av vad det har inneburit att de flesta människor jag har träffat har varit ledsna, deprimerade, frustrerade och ångestfyllda.

Det har sannerligen inte bara varit av ondo. Tvärtom. I det äkta lidandet har jag mognat som människa. Det är en gåva att bevittna när en människa, stegvis, bottnar i sin sorg; när smärtan långsamt får rätt att finnas, utan försvar och anklagelser. Det är, och har varit, ett obeskrivligt privilegium att få följa en människa mot sitt uppvaknande. Det har varit kallelens bränsle.

Men nu vågar jag också erkänna hur dränerande det, periodvis, har varit att möta det lidande som föds ur envist avvisande och offermentalitet. Hur tröstlöst det många gånger är att möta

människor som krampaktigt vill behålla livet, föreställningar och omständigheter intakt. Försvar och förnekelse är så mycket mer hopplöst att bevittna. Det är som att dra någon genom gyttna. De blev för många. Det blev för tungt.

Livet har visat mig att det enda som är konstant är förändring. Just i det vi tillskansar oss gömmer sig ett oundvikligt, kommande farväl.

När min äldsta dotter förliste i sorgen efter att bli lämnad av sin make sinade någonting i mig till slut. Jag såg men stod maktlös inför hennes ändlösa sorg; ingenting jag sade och gjorde kunde ta bort hennes smärta.

Till sist ville jag bara skrika ut summan av allas tyngd.

Så en dag övergår livet i skördetidens färger. Det som en gång var viktigt börjar falla som mogen frukt till marken och det som har utgjort vår identitet faller likt en döende stjärna.

Den "tredje åldern"; åren mellan femtio och sjuttio är en speciell övergångsperiod. Obevekligen åldras vi. Inga förnygrande metoder som vi erbjuds kan häva tidens gång. Vad blir kvar när gamla roller blivit uttjänta, tagits ifrån oss eller självdött i en avtagande ambition? Vilka möjligheter och drömmar har föspills? Vad har blivit förverkligat och till vilken nytta?

Det här är en bok om att mogna; om behövlig tid i stillhet för att åter träda fram i mognadens värdiga mantel och om att vandra i de spår av visdom som leder till ett sammanhang där vi passionerat kan ge av vår kärlek och livserfarenhet.

I *Fallfrukt & Stjärnfall* öppnar Hannah Carin en hemlig, icke daterad, dagbok där hon umgås med tankar och känslor runt förlorad ungdom och annalkande ålderdom.

Med en närmast överrumplande uppriktighet berör hon de själsliga, känslomässiga, fysiska och sexuella förändringar hon upplever; ämnen som vi så sällan talar öppet om. Vi får följa henne under en avskalande process. I tomrummet som uppstår när roller faller bort och gamla drivkrafter ebbat ut bearbetar hon sorgen över det icke infriade, men – än mer – celebrerar och lyfter hon fram skördetidens rikedomar.

ISBN 978-91-88097-27-9

 **Förlagshuset
SILJANS MÅSAR**
www.siljansmasar.com

9 789188 097279